

ταξείδι σου στο Λονδίνο, Σάν να μὴν εφθανε ἡ συμφορὰ ποὺ συνέβη, νέα ἀλλόκοτα καὶ ἀνεξήγητα γεγονότα μὲ κάμνουν ν' ἀγωνιῶ, μ' ἔχουν ἐκνευρίσει, κοντεύουν νὰ μὲ κάμουν νὰ παραφρονησῶ...

Συγγραφεὶς στὴν προηγουμένη ἐπιστολὴ μου τὰ μυστηριώδη καὶ παράδοξα γεγονότα, τὰ ὁποῖα συνέβησαν στὴν κ. Ἀλιάν Στήβενς καὶ στὰ ὅποια δὲν ἔδωσα κατ' ἀρχὰς καὶ ἐξαιρετικὴ σημασία. Σήμερα δὴ καὶ βρισκομαι πλέον κ' ἐγὼ σὲ κατὰστος ἀξιοθρήνητη, βρισκομαι μὲς στὸ σκότος τοῦ μυστηρίου καὶ τοῦ τρόμου!...

Σπεύδω νὰ σοὺ ἐξηγήθῃ ἀμέσως καὶ νὰ ζητήσω τίς σοφές συμβουλές σου καὶ τὴν βοήθειά σου...

Σήμερα ἔλαβα ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνα ἐπιείκον σημεῖωμα τῆς κ. Στήβενς, ἡ ὁποία μὲ καλοῦσε νὰ τρέξω ἀμέσως σπῆτι τῆς, μ' ἐξώριζε νὰ μὴ ἀγοροποιήσω στιγμῇ.

Ἐτρεξα ἀμέσως καὶ βόηκα τὴν δυστυχισμένη κυρία σὲ κακὴ κατάστασι, θλιβερὴ καὶ ἀειδοακρυγνή.

Χλωμὴ, τρομαγμένη, μόλις μπορῶντας νὰ μιλῇ, ῥίχτηκε στὴν ἀγκυλιά μου κλαίγοντας. Προσπάθησα μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν καθιστάσω, μὰ στάθηκε ἀδύνατον. Κλαίγοντας διαρκῶς, μὴ διηγῆθηκε πὺς πέρασε τὴν νύχτα τῆς ἀγρυπνῆ, τρομαγμένη, ἐτοιμὴ νὰ πηδησῇ ἀπ' τὸ παράθυρο ἐξ αἰτίας τοῦ υπερβολικοῦ τῆς τρόμου.

Προσπάθησα νὰ τὴν πείσω πὺς ὅλα ὅσα τῆς συνέβησαν καὶ τῆς συμβαίνουν, εἶναι ἀποτελέσματα τῆς νευρικῆς τῆς ταραχῆς

μετὰ τὰ τελευταία τραγικὰ γεγονότα... Μὰ δὲν εἶχα δίκιο. Ὅταν μοῦ διηγῆθηκε τί τῆς συνέβη, ἔμεινα κι' ἐγὼ ἐμβρόντητος.

Εἶχε πλαγιάσει στὸ κρεβάτι τῆς κατὰ τίς δέκα. Ὁ ὕπνος τὴν ἔληξε κατὰ τίς ἐν-δύκα καὶ μισή. Κ' ἔφαγα, μετὰ παρέλευσι ἐνὸς τετάρτου ἡ μισῆ ὥρας, ἐννοίωσεν μέσος στὸν ὕπνο τῆς ἑνα κρῶ, παγωμένο χεῖρ νὰ τὴν ἀγγίξῃ στὸ γυμνὸ τῆς ὄμο, νὰ τὴν πασπατεύῃ, νὰ πρυχωρῇ πρὸς τὸ λαϊμό τῆς!...

Ξύπνησε ἀμέσως, τινάχτηκε ἐπάνω καὶ κύτταξε ἐντροπῇ γύρω τῆς, μὰ δὲν εἶδε ἀπολύτως τίποτε.

Τὸ δωμάτιο φωτιζόταν ἀκατὰ καλὰ. Εἶχε ἀφήσει τὸ φῶς ἀναμένο πρὶν κοιμηθῇ, μὰ δὲν εἶδε ἀπολύτως τίποτε...

Ἀν καὶ εἶχε ὑπ' ὄψιν τῆς τὰ ἀλλόκοτα γεγονότα τῆς περασμένης νυκτός, ἐν τούτοις ἐπίστεψε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐφιάλτου καὶ δὲν φώναξε κανένα. Ἐμεινε ξυπνητὴ, πῆρε ἑνα βιβλίο κ' ἀρχισε νὰ διαβάτῃ...

Ὅ, εἶχαν περάσει εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας, ὅταν ἀκούσεν τὴν πόρτα νὰ τρέψῃ, καὶ εἶδε συγχρόνως τὸ πόμοιο νὰ γυρίῃ σιγά-σιγά, χωρὶς κρῶτος...

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Βρέθηκε ἐσχάτως ἑνα ἔγγραφο πρὸς μὰς δείχνει μὲ πόση πολυτέλεια ἐξοῦσαν σὲ παλαιότερους καιροὺς οἱ βασιλεῖς καὶ πρίγκιπες.

Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ εἶνε σχετικὸ μὲ τὴν ζωὴ τοῦ Δελφίνου, δηλαδὴ τοῦ γιου καὶ διαδόχου τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου καὶ τῆς βασιλίσσης Μαρίας Λουίζας τῆς Αὐστριακῆς.

Γιὰ τὴν διασκεδαστικὴν τοῦ διαδόχου ἦσαν κοντά του: 1ον) Ἐνας χοροδιδάσκαλος ποὺ τὸν ἀσχοῦντο καὶ κατὰ ταξείδι του, 2ον) ἑνας ὀλοδιδάσκαλος, 3ον) ἑνας ἀρχικυνηγὸς μὲ πολλοὺς κυνηγούς, γιὰ τὸ Δελφίνου Λουδοβίκου ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κυνὴν ἰδίως τὸν λύκον καὶ εἶχε γι' αὐτὸ 100 σκύλους καὶ 60 ἄλογα!

Ὁ διάδοχος εἶχε ἀκόμα στὴν ὑπηρεσία του ἑνα κουρέα μὲ μισθὸν 700 λίβρων καὶ τὴν τροφὴν καὶ τὰ πολυαριθμὰ θαλαμῶν: Ἐνὰς ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν ἐπιφορτισμένους ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν γραβάτῃ τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ ἔπαιρνε μισθὸ 100 χρυσῶν εἰκοσφοράγγων κάθε χρόνον.

Ὅλοι αὗτοι οἱ μισθοὶ ἐπληρώνοντο ἐννοεῖται ἀπ' τὸ Γαλλικὸ λαὸ, ποὺ τὸν εἶχαν τσακίσει τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στους φόρους.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ὅταν ὁ ἱστορικὸς καὶ Μαλεξίρμπα ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιο τοῦ δικαστηρίου καὶ πῆγαινε στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἐναντίον του καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, γλιστροῦσε καὶ κόντευε νὰ πέσῃ κάτω: Τότε ἐστράφη καὶ εἶπε στους φίλους του, ποὺ τὸν τριγύριζαν:

— Κακὸς οἰωνός! Ἀν συνέβαινε αὐτὸ σ' ἑνα φτωχὸ ἀσφαλῶς θὰ γύριζε πίσω!...

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ Μ. ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ... ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΤΕΣ

Γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ψωμί τους. Συγγραφεῖς ὑπάλληλοι, ἔμποροι, διπλωμάται. Ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ Σωκράτης. Τὰ σκονάκια τοῦ Ἀντίτε. Συγγραφεῖς πολεμισταί. Ὁ Μπαλζάκ ἐπιχειρηματίας. Ὁ Βέρντι πωλητὴς ἄλκατος. Ὁ Μοκρτιάνι νεκροθάπτης κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς ἀλλὰ κ' ἀπὸ τοὺς συγχρόνους συγγραφεῖς καὶ λογογράφους δὲν περιορίζονταν μονάχα στὴ φιλολογία γιὰ νὰ ζήσουν. Ἐκταναν καὶ ἄλλες διάφορες δουλειές. Καὶ τοῦτο γιὰ τὴν φιλολογοῖαν ἦταν πάντα πολὺ φτωχὸ ἐπάγγελμα καὶ δὲν ἔδινε καὶ πολὺ ψωμί.

Τὸ ἐπάγγελμα φυσικὰ ποὺ συγγενεῖ περισσότερο μὲ τὴν φιλολογοῖαν εἶνε ἡ δημοσιογραφία στὴν ὁποία συνήθως καταφεύγουν οἱ περισσότεροι φιλόσοφοι καὶ συγγραφεῖς γιὰ νὰ ζήσουν. Ὁ Κίπλιγκ, ὁ Χὼλ Κέιν καὶ ὁ Ὀυέλς διεκρίθησαν καὶ ὡς δημοσιογράφοι.

Ὁ συγγραφεὶς Ἀλέξανδρος Ἀρνὸν, ἦταν δημοφιλὴς ὑπάλληλος, ὁ Μαρσέλ Μπερσέ ἔμπορος... γουρουνιά, ὁ Λουκιανὸς Φάμπρ καὶ ὁ Πιέρ Ἀνὺ μηχανικός, ὁ Ζάν Ζιροντὰ κ' ὁ Πῶλ Μοράν διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι, ὁ Σεβαστιανὸς Σερλ Λεκόντ, δικαστὴς στὸ

Κακοριγοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα, ὁ Ζαν ντε Πιερερ ἔμπορος ἀρμάτων, ὁ Πιέρ Λοὺι κ' ὁ Ἀβρενὸς ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικού.

Ἀς ρίξουμε τώρα μιὰ ματιά καὶ στὴν ἐποχὴ τῶν ἀρχαιότερων φιλοσόφων καὶ συγγραφέων.

Ἀν πιστέψουμε τὴν ἱστορίαν, μαθαίνουμε πὺς ὁ Ὀμηρος, ὁ τυφλὸς ποιητὴς τῆς Ὀδύσσειας καὶ τῆς Ἰλιάδος, ζοῦσε ἀπὸ τὰ φιλοδοξήματα ποὺ μάγευε τραγουδῶντας τὰ ποιητὰ κατὰ του.

Ὁ Σωκράτης ἐξ ἄλλου, ἂν καὶ κατήγετο ἀπὸ ἐργατικῶς γονεῖς — ὁ πατέρας του ἦταν γλύπτης κ' ἡ μάιν του μαμῇ — ἦταν ἑνὰς ἀδελφώτου... τεμπέλης! Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἀθῆναν δὲν βγήκε ποτέ, ἐκτός ἀπὸ μιὰ εὐκαιρία ποὺ βόηκε κάποτε καὶ πῆγε γιὰ δ' ὁ μῆρας στὴν Κόρινθο. Μάτενε κάθε μέρα στὴν Ἀγορὰ τοῦς μαθητὰς του κ' ἀρχίζε τὴν διδασκαλίαν του ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὸ σάτι του, τὸ ὅποιο κυριολεκτικῶς δυστυχούσε! Ὅτε λογάριος τὴς γχορῆς τῆς γυναικας του, τῆς Ξανθιππῆς. Ἐξ αἰτίας τῆς τεμ-

πeliās του αὐτῆς, ὁ μεγαλειότερος φιλόσοφος τῆς ἀνθρωπότητος δὲν κατώρθωσε νὰ γράψῃ οὐτε... μιὰ γραμμὴ ἀπ' ὅσα εἰδίδε. Τὴ διδασκαλίαν του τὴν διέσωσε ὁ Πλάτων.

Ὁ Ὀρίδιος, ὁ διάσημος Λατίνος ποιητὴς, ἦταν δικηγόρος. Ὁ Σόλων καὶ ὁ Σοφοκλῆς, εἶχαν ἐκδοθῇ στὴ ριμομηχανία τὴν ὁποία καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ ἐπιτυχία καὶ μετὰ τὴν ἐνδοξὴν σταδιοδρομίαν τους στὴν πολιτικὴ καὶ στὴ λογογραφίαν.

Ὁ Δανιὲ Ἀλικιερί, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Θείας Κωμωδίας» εἶνε ἑνα πολὺ παράξενον ἐπάγγελμα. Ἦταν φαρμακοποιὸς, εἰδικὸς μάλιστα νὰ φτιάχνῃ «χάπια» καὶ νὰ δουλεύῃ τὸ φαρμακευτικὸν γοῦδ'...

Ὁ Βουκάνιος ἦταν ἔμπορος, ὁ Πιεράρχης κληρικός κ' ὁ Μακαβέλης δημόσιος ὑπάλληλος. Ὁ Ἀρίστος τέλος ἦταν διπλωματικός ὑπάλληλος.

Ἀλλὰ καὶ ὡς πολεμισταὶ διέπρεψαν πολλοὶ συγγραφεῖς.

Ὁ Σεβαστιανὸς, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Δον Κιχώτη» ἔγραψε τὸ μυθιστορημὰ του αὐτὸ μὲ τὸ ἀριστερὸν του χεῖρ, γιὰ τὴν εἶχε χάσει τὸ δεξιὸν του στὴ ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου.

Ἐπίσης ὁ Κωμῶνος, τυφλὸς καὶ σὲ μιὰ μάχη.

Ἄλλοι πάλιν γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν τὸ ψωμί τους κατέφευγαν σὲ διάφορες αὐλές. Ἐγούμεν σκετικῶς τὸ παράδειγμα τοῦ Μεταστασιῶνος ποὺ κατήνευσε νὰ γίνῃ αὐλικὸς ποιητὴς τῆς Μαρίας Θηρεσίας τῆς Αὐστριακῆς.

Ὁ Σαῖξπηρ κ' ὁ Μολιέρους ἦσαν καλλιτέχναι, ὁ Σατωμωρ κ' ὁ Λαμαρτίνος καθὺς κ' ὁ Δουμάς (νὸς) διεκρίθησαν ὡς διπλωμάται.

Ἐκεῖνος ποὺ πραγματικὰ ὑπῆρξε πολυτεχνίτης κ' ἐξημποσπίτης — ὅπως κ' ἐν ἐκτάσει ἐγράψαμε ἄλλοτε, ἦταν ὁ Μπαλζάκ. Ἡ μεγάλη του φτώχεια τοῦ ἐξοργιζε ἀπὸ τὸν ἐπάγγελμα σ' ἄλλο. Ἐγινε τυπογράφος, ἐκδοτὴς, ἐκδοτὴς, καρατερίστας, ἔμπορος. Μὰ σ' ὅλα τὰ αὐτὰ τὰ επαγγέλματα ναυάγησε! Κ' ἔμεινε ἀδύνατος ὡς συγγραφεὺς.

Μὰ ὅλοι αὗτοι, ἂν δὲν χόρτασαν τὸ ψωμί τους, πέθαναν ὅμως χορτασμένοι ἀπὸ δόξα!...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Στὴν ἐποχὴ